

R O M Â N I A

TRIBUNALUL BRAȘOV
SECȚIA I CIVILĂ

Complet specializat în soluționarea litigiilor de muncă și asigurări sociale

Dosar nr.

ÎNCHEIERE

Ședința publică de la 04 Octombrie 2024

Instanța constituită din:

PREȘEDINTE

Asistent Judiciar

Asistent Judiciar

Grefier

Pe rol se află judecarea cauzei de litigii de muncă privind pe reclamantul prin reprezentant legal în contradictoriu cu pârâta prin reprezentant legal, având ca obiect "obligăția de a face" – (stabilirea drepturilor salariale la nivel maxim aflat în plată).

La apelul nominal făcut în ședința publică a răspuns avocat pentru partea reclamantă, partea pârâtă fiind lipsă.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei, după care:

Reprezentanta convențională a părții reclamante depune la dosarul cauzei împuternicire avocațială.

Având cuvântul asupra competenței Tribunalului Brașov în soluționarea litigiului dedus judecății, reprezentanta convențională a părții reclamante arată că prezenta instanță este competentă general, material și teritorial în soluționarea cauzei.

Verificându-și competența, tribunalul constată că este competent în soluționarea cauzei în raport de dispozițiile art. 269 din Codul muncii.

Raportat la obiectul dedus judecății, instanța pune în discuție incidența în cauză a dispozițiilor OUG nr. 62/2024, care vizează sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în situațiile în care obiectul cauzei privește plata drepturilor salariale din fonduri publice.

Reprezentanta convențională a părții reclamante arată că asupra obiectului dedus judecății, în opinia sa, a statuat Înalta Curte de Casație și Justiție prin Decizia 8/2021, sens în care, apreciază că nu se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Față de actele și lucrările dosarului, instanța rămâne în pronunțare asupra aspectului privind necesitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție prin raportare la obiectul dedus judecății.

TRIBUNALUL,

Având nevoie de timp pentru a delibera, potrivit dispozițiilor art. 396 din Codul de procedură civilă, urmează a amâna pronunțarea cauzei.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

ÎN NUMELE LEGII

DISPUNE:

Amână pronunțarea cauzei pentru data de 21.10.2024.

În baza art. 396 alin. 2 din Codul de procedură civilă, pronunțarea hotărârii se va face prin punerea soluției la dispoziția părților, prin mijlocirea grefei instanței.

Pronunțată în ședința publică de la 04 Octombrie 2024.

Judecător,

Cu votul consultativ al asistenților judiciari,

Grefier,

. 09 Octombrie 2024

ROMÂNIA
TRIBUNALUL BRAȘOV
SECȚIA I CIVILĂ

Complet specializat în soluționarea litigiilor de muncă și asigurări sociale

Dosar nr. 5000/2019

ÎNCHETIERE

Sedința publică de la 21 Octombrie 2024

Instanta constituită din:

PRESEDINTE

Asistent Judiciar

Asistent Judiciar

Grefier -

Pentru astăzi fiind amânată pronunțarea asupra cauzei de litigii de muncă privind pe reclamantul SNCFB prin reprezentant legal în contradictoriu cu pârâta prin reprezentant legal, având ca obiect ”obligatia de a face” – (stabilirea drepturilor salariale la nivel maxim aflat în plată).

Dezbaterile în cauza civilă de față au avut loc în ședința publică din data de 04.10.2024, conform celor consemnate în Încheierea de ședință din aceea zi, care face parte integrantă din prezenta, iar instanța, din lipsă de timp pentru deliberare, în temeiul art. 396 Cod procedură civilă, a amânat pronunțarea pentru această dată, când a hotărât următoarele:

TRIBUNALUL,

Deliberând asupra sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, constată următoarele:

Cu privire la admisibilitatea sesizării:

Instanța reține că potrivit art. 2 alin. (1) din O.U.G. nr. 62/2024, dacă în cursul judecății proceselor prevăzute la art. 1, completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac, verificând și constatând că asupra unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.

Potrivit art. 4 din aceeași ordonanță, dispozițiile sale se completează cu cele ale Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu celelalte reglementări aplicabile în materie.

Potrivit preambulului O.U.G. nr. 62/2024, actul normativ s-a adoptat raportat la necesitatea asigurării de urgență a unei practici judiciare uniforme și unitare - care să elimine diferențierile în materia stabilirii/plății drepturilor salariale ale personalului plătit din fonduri publice -, care își răsfrânge beneficiile atât pe planul înfăptuirii justiției în mod egal și al asigurării egalității în fața legii, cât și asupra raporturilor socio-economice (...) în considerarea rolului constituțional al Înaltei Curți de Casație și Justiție, consacrat prin art. 126 alin. (3) din Constituția României, republicată, de asigurare a interpretării și aplicării unitare a legii de către toate instanțele judecătorești, (...) constatându-se existența unui fenomen generalizat și cu tendințe de permanentizare de practică judiciară neunitară la nivelul instanțelor judecătorești care soluționează procese privitoare la stabilirea și/sau plata drepturilor salariale sau de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, precum și litigii referitoare la stabilirea și/sau plata drepturilor la pensie și a altor prestații de asigurări sociale ale acestui personal, având în atenție necesitatea identificării unor remedii procedurale eficiente care să asigure îndeplinirea dezideratului unei practici judiciare unitare în materia supusă reglementării, dar, în același timp, să nu impiețeze asupra bunei funcționări a întregului sistem judiciar.

În aceste condiții, deși dispozițiile O.U.G. nr. 62/2024 se completează cu dispozițiile Codului de procedură civilă, față de scopul declarat al legiuitorului avut în vedere la adoptarea actului normativ, precum și față de modalitatea de reglementare, instanța apreciază că în concepția O.U.G. nr. 62/2024 diferă condițiile de admisibilitate a sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept față de art. 519 C.pr.civ.

Astfel, instanța apreciază că singura condiție de admisibilitate a unei astfel de sesizări, în materia litigiilor privind stabilirea și/sau plata drepturilor de natură salarială sau de pensie ale personalului plătit din fonduri publice, este ca Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat asupra chestiunii de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea procesului, iar această chestiune de drept să nici nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Odată verificată îndeplinirea acestei condiții, sesizarea este obligatorie, având în vedere modalitatea de formulare a textului, completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac (...) va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.

Instanța opinează că nu se mai impune stabilirea existenței unei chestiuni de drept reale, veritabile, susceptibile să dea naștere unor interpretări diferite pentru care să fie necesară o rezolvare de principiu, astfel cum a statuat Înalta Curte de Casație și Justiție că este necesar potrivit art. 519 C.pr.civ., întrucât din preambulul O.U.G. nr. 62/2024 reiese cu evidență că ceea ce a intenționat legiuitorul a fost ca instanța supremă să asigure o interpretare unitară a dispozițiilor legale supuse interpretării în litigii privind salarizarea/dreptul la pensie al personalului plătit din fonduri publice. Cât timp sesizarea se dispune cu titlu imperativ, nu este lăsată la latitudinea instanței care judecă procesul analizaarea chestiunii privind dificultatea interpretării chestiunii de drept.

În fine, lecturând centralizatoarele privind hotărârile prealabile și recursurile în interesul legii pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție în materia contenciosului administrativ și litigiilor de muncă, instanța nu a identificat nicio hotărâre privind exact chestiunea de drept care face obiectul prezentei cauze.

A fost identificată Decizia nr. 8/2021 pronunțată de Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, care însă vizează doar tangețial aplicabilitatea art. 39 alin. 1 din Legea nr. 153/2017, pus în discuție în prezenta cauză.

Expunerea succintă a procesului:

Prin cererea de chemare în judecată, înregistrată pe rolul Tribunalului Brașov la data de 29 ianuarie 2024, reclamanta "...", a solicitat, în contradictoriu cu "...", obligarea pârâtei la stabilirea prin ordin a drepturilor salariale, începând cu data de 01 ianuarie 2021, la nivelul maxim de salarizare aflat în plată în cadrul familiei ocupaționale din "...", prin raportare la funcții similare, și obligarea la plata diferențelor salariale rezultate, începând cu data de 01.01.2021 și până la data rămânerii definitive a hotărârii judecătorești, sume actualizate cu indicele de inflație și dobânda legală penalizatoare de la data scadenței și până la data plății efective.

În motivarea cererii de chemare în judecată, s-a arătat că membrii de sindicat reprezentați sunt angajații "...", desfășurându-și activitatea în cadrul instituției pârâte în baza contractelor individuale de muncă încheiate cu angajatorul. La data apariției Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, angajatorul a procedat la reîncadrarea reclamanților și la stabilirea drepturilor salariale conform legii arătate mai sus. Astfel, începând cu data de 01.07.2017, în baza dispozițiilor art. 38 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, reîncadrarea s-a făcut cu menținerea drepturilor salariale aferente lunii iunie 2017. Începând cu data de 01.01.2018, salariile au fost majorate cu 23% față de nivelul acordat pentru luna decembrie 2017, conform prevederilor art. 38 alin. (3) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice.

Începând cu data de 01.01.2019, în baza dispozițiilor art. 38 alin. (4) din Legea nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, salariile de bază din luna decembrie 2018 au fost majorate cu 1/4 din diferența dintre salariul de bază prevăzut de lege pentru anul 2022 și cel din luna decembrie 2018, la care s-a adăugat majorarea salariului rezultat cu 15% pentru complexitatea muncii. Începând cu data de 01.01.2020, salariile de bază din luna decembrie 2019 au fost majorate cu 1/3 din diferența dintre salariul de bază prevăzut de lege pentru anul 2022 și cel din

luna decembrie 2019. Cu toate acestea, drepturile salariale ale reclamanților sunt la un nivel inferior față de cele aflate în plată pentru funcții similare din cauza inacțiunilor culpabile ale angajatorului, care a aplicat un tratament diferențiat angajaților instituției.

În cadrul și al instituțiilor subordonate nu au fost puse în aplicare dispozițiile obligatorii ale Deciziilor Curții Constituționale, prin care s-a hotărât ca stabilirea nivelului maxim de salarizare să se facă prin luarea în considerare și a drepturilor salariale stabilite sau dobândite prin hotărâri judecătorești definitive. Acest lucru a condus la un tratament diferențiat, între cei care aveau drepturi salariale stabilite sau dobândite prin hotărâri judecătorești definitive și cei cărora li s-a refuzat recalcularea salariilor și stabilirea salariilor prin luarea în considerare și a drepturilor stabilite/dobândite în instanță.

După intrarea în vigoare a Legii nr. 153/2017, pentru cei nou-angajați sau promovați, au fost luate în calcul salariile stabilite sau dobândite prin hotărâri judecătorești definitive, dar pentru cei angajați sau pentru cei care și-au modificat gradația, drepturile salariale nu au fost stabilite prin raportare la nivelul maxim aflat în plată pentru funcții similare.

În aceste condiții, Guvernul României a emis OUG nr. 91/2017 prin care a dat posibilitatea angajatorilor ca, în perioada de aplicare tranzitorie a legii, să înlăture diferențele salariale generate de neaplicarea corectă și la timp a prevederilor legale privitoare la salarizarea personalului plătit din fonduri publice.

Mai arată că, prin Decizia nr. 23/2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, s-a statuat că la stabilirea nivelului maxim al salariului de încadrare pentru același grad, gradație, treaptă, funcție se vor avea în vedere și hotărârile judecătorești definitive și/sau irevocabile prin care s-au câștigat drepturi salariale, ulterior urmând a fi uniformizate salariile în raport de acest nivel maxim al salariului de încadrare pentru toată categoria profesională în cadrul aceleiași familii ocupaționale, în măsura în care personalul își desfășoară activitatea în aceleași condiții de muncă.

Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea problemei de drept:

Părțile nu și-au exprimat un punct de vedere în ce privește dezlegarea problemei de drept.

Punctul de vedere al completului de judecată:

Instanța opinează că, în cazul instituțiilor sau autorităților publice aflate în subordinea aceluiași ordonator de credite, având același scop, îndeplinind aceleași funcții și atribuții, aflate la același nivel de subordonare din punct de vedere financiar, nivelul salariului de bază trebuie stabilit la nivelul maxim aflat în plată la nivelul acestor instituții/autorități.

Începând cu 08.12.2017, data intrării în vigoare a OUG nr.91/2017 personalul numit/încadrat în aceeași instituție/autoritate publică, pe funcții de același fel, îndeplinind aceleași atribuții nivelul salariului de bază/indemnizației de încadrare trebuie să fie același după principiul potrivit căruia la muncă egală/identică se cuprinde un salariu egal.

Coroborând prevederile art.39 alin.4 cu cele ale art.6 lit.b și c din Legea 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, instanța constată că scopul legii și a modificărilor operate prin OUG 91/2017 este acela ca angajații de pe aceeași funcție și cu aceeași gradație al unor instituții subordonate (Oficiile județene) din cadrul aceleiași instituții publice () să aibă același salariu de bază.

Acest scop rezultă din faptul că art. 39, care reglementa aplicarea legii până în anul 2022 când se vor aplica salariile maxime din anexe pentru toți angajații, prevedea pentru cei nou încadrați, respectiv pentru cei nou promovați ca aceștia să beneficieze de salariile de bază maxime aflate în plată pentru cei cu aceeași funcție și aceeași gradație.

Instanța constată că interpretarea și aplicarea dispozițiilor cuprinse la art.39 din Legea nr.153/2017 precum și a dispozițiilor art.36 și ale art.38 din prezentul act nu trebuie să ignore decizia Curții Constituționale nr.794/2016 care a statuat în sensul că trebuie înlăturate inechitățile salariale dintre funcționarii publici care își desfășoară activitatea în aceleași condiții prin egalizarea acestora la nivel maxim, iar la nivelul maxim al salariului de bază trebuie să includă și drepturile recunoscute prin hotărâri judecătorești definitive.

Raționamentul reținut subzistă și în situația reglementării actuale, chiar dacă decizia pronunțată privește normele cuprinse în OUG nr.57/2015.

De asemenea prin Decizia nr. 8/2021, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul Pentru Dezlegarea unor Chestiuni de Drept s-a stabilit că în interpretarea și aplicarea prevederilor art.39 alin.4 raportat la art.39 alin.1 din Legea - cadru nr.153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, în categoria „personalului numit/încadrat”, la care se referă prevederile art.39 alin.4 raportat la art.39 alin.1 din Legea - cadru nr.153/2017, este inclus și personalul reîncadrat în baza prevederilor art.36 din Legea – cadru nr.153/2017”. Se arată că legiuitorul are obligația să se asigure că sunt pe deplin respectate principiile egalității și nediscriminării, consacrate de dispozițiile interne și de prevederile convenționale - art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 1 al Protocolului nr. 12 adițional la Convenție..

Din cercetarea jurisprudenței Tribunalului Brașov și Curții de Apel Brașov în litigii similare, instanța a constatat că practica este unitară în sensul indicat în cele ce preced.

Față de toate cele reținute, în temeiul dispozițiilor art. 2 alin. 1 din O.U.G. nr. 62/2024, constatând că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de acest act normativ, tribunalul va dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

Dacă, în interpretarea dispozițiilor art. 39 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017, raportat și la principiile reglementate de art. 6 alin. (1) din aceeași lege, stabilirea nivelului de salarizare al personalului încadrat în cadrul se poate realiza la nivelul salariului maxim aflat în plată pentru o funcție similară din cadrul tuturor OPI din subordinea sa.

În temeiul art. 2 alin. 3 și art. 4 din O.U.G. nr. 62/2024 raportat la art. 520 alin. 2 C.pr.civ., instanța va dispune suspendarea judecării prezentei cauze până la soluționarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție a sesizării privind dezlegarea chestiunii de drept.

Potrivit art. 2 alin. 2 din O.U.G. nr. 62/2024, odată cu comunicarea către Înalta Curte de Casație și Justiție, prezenta încheierea se va aduce la cunoștința conducerii Secției a I-a civilă a Tribunalului Brașov și se va transmite prin poștă electronică tuturor celorlalte instanțe judecătorești competente să soluționeze, în primă instanță sau în cale de atac, procese în aceeași materie.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE:**

În temeiul art. 2 alin. 1 din O.U.G. nr. 62/2014, constată admisibilă sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

Dacă, în interpretarea dispozițiilor art. 39 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017, raportat și la principiile reglementate de art. 6 alin. (1) din aceeași lege, stabilirea nivelului de salarizare al personalului încadrat în cadrul se poate realiza la nivelul salariului maxim aflat în plată pentru o funcție similară din cadrul tuturor OCPI din subordinea sa.

Dispune înaintarea prezentei încheieri către Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea soluționării sesizării.

Dispune aducerea la cunoștință a prezentei încheieri conducerii Secției a I-a civilă a Tribunalului Brașov și transmiterea prin poștă electronică tuturor celorlalte instanțe judecătorești competente să soluționeze procese în aceeași materie, în primă instanță sau în cale de atac.

În temeiul art. 2 alin. 3 și art. 4 din O.U.G. nr. 62/2024 raportat la art. 520 alin. 2 C.pr.civ., dispune suspendarea judecării prezentei cauze până la soluționarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție a sesizării privind dezlegarea chestiunii de drept.

Fără cale de atac.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței azi, 21.10.2024.

Președinte,

Cu votul consultativ al asistenților judiciari,

Grefier,

Redactat jud. . 21.10.2024

Tehnored. . /22.10.2024

4 ex.